

Arrest

nr. 60 421 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 17 september 1974 in de Armeense stad Lusarat. In 1995 huwde u officieel met G. A. in de Armeense hoofdstad Jerevan, waar u ook geregistreerd was. Sinds 2007 werkte u als arbeider in de dakpannenfabriek van Norabats. Uw problemen begonnen toen u op 7 maart 2010 getuige was van de aanval op G. H., de nachtverantwoordelijke van de fabriek waar u tewerkgesteld was. Die nacht had u samen met hem en een andere collega dienst, toen vier onbekende mannen naar de fabriek kwamen onder het voorwendsel dakpannen te willen kopen. De nachtverantwoordelijke ging buiten met hen praten en er ontstond een woordenwisseling. U hoorde dat de gemoederen verhit raakten en ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was. U zag dat de nachtverantwoordelijke door de onbekende mannen in elkaar werd geslagen, waarna ze op hem schoten. Zelf deelde u ook in de klappen en werd u door hen

bedreigd zodat u uw mond zou houden over wat u gezien had. Samen met uw andere collega besloot u te vluchten. Nadat de buren de hulpdiensten verwittigd hadden, werd de nachtverantwoordelijke met de ziekenwagen weggebracht. De volgende ochtend werd u naar de fabriek geroepen, waar de politie uw verklaringen optekende. U legde echter valse verklaringen af en zei dat u niets gezien had. Een paar dagen na dit incident kwamen de onbekende daders 's avonds naar uw huis om u nogmaals onder druk te zetten om geen verklaringen af te leggen. Een paar dagen later kwamen ze u thuis een derde maal bedreigen. Ook de politie kwam meermaals bij u langs omdat men een beschrijving van de daders wilde. Midden maart werd u opgenomen in het spoedziekenhuis van Massis. U leed immers aan een nierziekte en door de slagen die u geïncasseerd had, was de ziekte erger geworden. U verbleef uiteindelijk 20 dagen in dit ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis vertrok u met uw gezin onmiddellijk naar het dorp Sers, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

U verliet Armenië uiteindelijk op 28 juni 2010. Uw ouders en uw gezin brachten u samen met twee vrienden naar de luchthaven van Jerevan, waar u alleen het vliegtuig naar Moskou nam. In Moskou stapte u over op een vlucht naar Kaliningrad. U reisde met uw eigen paspoort en kende geen problemen. Vervolgens bracht een auto u samen met een Russisch echtpaar naar een bos in een onbekend land. Jullie stapten te voet door het bos tot jullie een weg bereikten, waar een andere auto jullie stond op te wachten. Deze auto bracht u naar België, waar u in de vroege ochtend van 30 juni 2010 aankwam. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Sinds uw vertrek uit Armenië zijn de onbekende mannen nog twee keer naar uw huis geweest. Uw vader vertelde hen dat u zich niet meer in Armenië bevond.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met criminelen, die u bedreigden nadat u gezien had hoe ze de nachtverantwoordelijke van de fabriek waar u werkte, G. H., zwaar mishandelden.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Deze problemen begonnen toen u tijdens uw nachtschift getuige was van de mishandeling van de nachtverantwoordelijke van de fabriek waar u tewerkgesteld was (CGVS, p. 10). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u inderdaad als arbeider werkte in de dakpannenfabriek van Norabats (CGVS, p. 5). Daarnaast verklaarde u dat u de ochtend na dit incident verklaringen aflegde bij de politie van Massis (CGVS, p. 10-11 en 13). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Tot slot verklaarde u dat u na dit incident gedurende 20 dagen op de afdeling neurologie van het spoedziekenhuis van Massis opgenomen was (CGVS, p. 12). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig document voor te leggen dat dit ook daadwerkelijk aantoonde. Daar komt nog bij dat u zich niet eens kon herinneren van wanneer tot wanneer u precies in het ziekenhuis verbleven hebt (CGVS, p. 12). Gezien uw ziekenhuisopname de kern van uw asielrelaas raakt alsook gezien de korte tijdsperiode die sinds deze opname verstreken is, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u gedetailleerde informatie kon verschaffen over het tijdstip waarop u in het ziekenhuis verbleven hebt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er verder evenmin in het Commissariaat-generaal uw Armeens paspoort voor te leggen. U verklaarde dat uw paspoort was achtergebleven bij de persoon die uw reis geregeld had als onderpand voor het resterende bedrag dat u hem nog verschuldigd was (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. In dit verband moet bovendien opgemerkt worden dat u verklaarde nooit een visum te hebben aangevraagd bij een ambassade (CGVS, p. 7), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat u op 11 juni 2010 een visum werd uitgereikt door de Italiaanse ambassade. Dit versterkt het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties en brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute moet voorts vastgesteld worden dat u aangaf met uw eigen paspoort met het vliegtuig vanuit Jerevan in Armenië naar Moskou en vervolgens met een ander vliegtuig van Moskou naar Kaliningrad te zijn gereisd (CGVS, p. 8). U zou geen problemen gekend hebben bij de luchthavencontroles (CGVS, p. 8), ook al stond er geen uitreisstempel in uw paspoort (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat het Armeense paspoort enkel geldig is binnen de grenzen van Armenië en een uitreisstempel vereist is om naar het buitenland te kunnen reizen. Zonder

een dergelijke stempel is het Armeense paspoort niet geldig als internationaal reisdocument. Er kan bijgevolg dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder uitreisstempel in uw paspoort probleemloos de paspoortcontroles op de luchthaven hebben doorstaan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehoud.

Daarnaast moet nog opgemerkt worden dat u geen idee had hoe het staat met het onderzoek naar de dood van G. H. alsook of de ouders ondertussen gevat zijn (CGVS, p. 14). Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernemen om informatie in te winnen over de huidige stand van zaken, te meer omdat u nog steeds contact hebt met uw familie in Armenië (CGVS, p. 3). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient vastgesteld te worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw problemen kenbaar te maken en bescherming te krijgen van uw autoriteiten. Zo heeft u de dag na het incident tegenover de politie verklaard dat u die avond niets gezien had (CGVS, p. 11). U argumenteerde dat u dat deed omdat de ouders u bedreigd hadden (CGVS, p. 11). Deze verklaring is echter niet afdoende. Het feit dat de ouders u bedreigden wijst er immers op dat u mogelijk wel op bescherming had kunnen rekenen. Daar komt nog bij dat u ook zelf aangaf dat de ouders gearresteerd zouden worden indien u de politie zou vertellen wat u gezien had (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de politie daarna ook nog meermaals bij u is langs geweest omdat zij een beschrijving van de ouders wilden (CGVS, p. 12-13). Desondanks liet u na uw problemen aan hen kenbaar te maken. Daarnaast heeft u evenmin op enige andere manier gepoogd bescherming te verkrijgen (CGVS, p. 15). Op de vraag waarom u dit naliert, antwoordde u dat u het eigenlijk niet wist (CGVS, p. 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, militair boekje en een huldiging als oorlogsveteraan) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die niet betwist wordt. Uw militair boekje en de huldiging als oorlogsveteraan bevatten informatie met betrekking tot uw militaire loopbaan, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48, 48/3, en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing die de kern van haar asielrelaas raken, namelijk dat zij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de problemen die ze verklaarde gekend te hebben, dat zij geen enkel document kon voorleggen waaruit blijkt dat ze inderdaad als arbeider werkte in de dakpannenfabriek van Norabats, dat zij geen enkel document kon voorleggen met betrekking tot haar opname in het ziekenhuis, dat zij niet kon vertellen van wanneer tot wanneer zij precies in het ziekenhuis verbleven had, en dat zij verklaarde nooit een visum te hebben aangevraagd bij een ambassade (CGVS, p. 7), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, duidelijk blijkt dat zij op 11 juni 2010 een visum werd uitgereikt door de Italiaanse ambassade.

Deze motieven, gestoeld op de stukken van het administratief dossier zijn pertinent. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals

ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De vaagheid van de verklaringen van de verzoekende partij, samen genomen met het ontbreken van elk begin van bewijs én de vaststelling dat zij leugenachtige verklaringen aflegde over haar reisdocumenten, zijn derhalve van aard om haar geloofwaardigheid volledig te ondermijnen.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de vaststelling dat het feit dat zij geen idee had over de evolutie van haar problemen in Armenië de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt en doet dienaangaande gelden dat de verwerende partij vergeet dat het gerecht in een land als Armenië niet zo transparant en open is als wij het in België gewoon zijn. In Armenië, zo stelt zij, wordt justitie tot op heden nog steeds geteisterd door een plaag van omkoping, waarbij het zonder geld dan wel vergevorderde connecties, onmogelijk is enige medewerking te bekomen. Het is voor de verzoekende partij dan ook niet mogelijk enige informatie omtrent het onderzoek en de daders te verkrijgen. Het gegeven dat zij in Armenië geen beroep deed op de politionele diensten om bescherming te kunnen vinden kan dan in die optiek evenmin tegen haar gebruikt worden. Dit motief is niet correct en de bestreden beslissing schendt in dat opzicht de materiële motiveringsplicht, zo besluit zij.

De Raad is, samen met de verwerende partij, van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De vaststelling dat de verzoekende partij geen enkele informatie dienaangaande kan verschaffen, niettegenstaande het feit dat zij zelf verklaarde nog contact te hebben met haar familie, wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Voor zover de verzoekende partij deze onwetendheid vergoelijkt door te stellen dat het onmogelijk is om informatie te bekomen omwille van het gebrek aan transparantie binnen justitie en de corruptie aldaar, is dit niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze wordt aannemelijk gemaakt en die dus niet dienstig kan worden aangevoerd om het desbetreffende motief in een ander daglicht te stellen. In zoverre zij hetzelfde argument aanvoert om aannemelijk te maken dat zij geen beroep kon doen op de autoriteiten van haar land van herkomst teneinde bescherming te krijgen, dient dus hetzelfde te worden gesteld.

Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de beschermingsmogelijkheden: zo stelde de verwerende partij dat de verzoekende partij de ochtend na het incident verklaringen aflegde bij de politie van Massis, dat zij ook zelf aangaf dat de daders gearresteerd zouden worden indien zij de politie zou vertellen wat ze gezien had, dat uit haar verklaringen bovendien blijkt dat de politie daarna ook nog meermaals bij haar is langs geweest omdat zij een beschrijving van de daders wilden, maar zij desondanks naliet haar problemen aan hen kenbaar te maken. Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal dat zij evenmin op enige andere manier gepoogd heeft bescherming te verkrijgen, en zij op de vraag waarom ze dit naliet, antwoordde dat ze het eigenlijk niet wist. Deze verklaringen contrasteren met de uitleg die zij in haar verzoekschrift geeft. Bovendien zijn ze niet afdoende om aan te tonen dat de politionele autoriteiten in Armenië onwillig zouden zijn, of niet bij machte, om de verzoekende partij bescherming te verlenen in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande het hun taak is om burgers te beschermen in geval van problemen, kan niet anders dan worden gesteld dat zij niet kunnen optreden wanneer zij niet

op de hoogte worden gebracht van de klachten van de verzoekende partij. Gelet op het feit dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, hetgeen voortvloeit uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds, en de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt waarom zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, moet worden gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan één van de grondvoorwaarden opdat de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven genoegzaam is kunnen komen tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling, en al evenmin voor een toekenning van de subsidiaire bescherming. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS